

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
НОВОГОДИШНА ИСТОРИЯ

chitanka.info

Атомна Америка се готвеше трескаво за посрещането на Нова година. Пулсът на рекламата биеше с такава сила, че разтърсваше из основи и без това неспокойната империя на долара. Всяка минута на пазара се пускаха най-различни новогодишни подаръци, с които всемогъщите конкурентни фирми се надпреварваха да привлекат вниманието на американските граждани. Тия подаръци, изработени в духа на новото време, засипваха магазините и наистина поразяваха минувачите със зловещото си предназначение. По витрините се виждаха погребални ковчези, гарантиращи пълен покой на мъртвеца до второто пришествие, излагаха се противоатомни и противонапалмови мантии, комбинезони и ризници, газови маски, серуми срещу всякакви смъртоносни бактерии, предпазни помади против лъчите „гама“. Бижутерите предлагаха дамски брошки и гerdани с позлатени бълхи и паяци, а прочутата къща за порцеланови изделия „Кнок и Ко“ бе пуслала вази за цветя във формата на човешки черепа с кръстосани бедрени кости. Особен интерес будеха подаръците за деца. Сред купищата детски играчки имаше бесилки с обесени негри, истински пистолети и картечници, светещи мишени с картата на Съветския съюз.

В това гигантско тържище на смъртта кинотеатрите разпалваха всеобщата възбуда с последните холивудски филми, най-вълнуващ от които беше безспорно „Балада за отрязаната глава“. Стотици новоизлезли книги украсяваха книжарниците и крещяха с примамливите си заглавия: „Как отрових леля си“, „Наръчник за безболезнено умъртвяване“, „Една нощ между вампирите“, „Апандиситът на графинята“. За да дойде на себе си от целия тоя кошмар, човек трябваше да подкрепи силите си в някой от многобройните барове, където на клиентите сервираха атомно уиски и водородни коктейли.

Такава беше предпразничната атмосфера, когато Новата година прекрачи границата на Америка. Тя идеше от далечините на времето — млада, жизнерадостна и прекрасна, цяла окръжена от лъчисто сияние. След като прегледаха паспорта ѝ и снеха отпечатъци от пръстите ѝ, както повеляваше американският обичай, граничарите заведоха пътницата до близкото летище, откъдето един реактивен самолет я отнесе с бързината на мълния в неизвестна посока.

Само след няколко минути знатната гостенка стоеше вече в някаква просторна светла зала, заобиколена от елита на управляваща Америка. Тук имаше представители на деловите финансови кръгове, на Пентагона, на Федералното бюро — бизнесмени, военни, сенатори, държавни секретари, подсекретари, висши полицаи, босове, настоящи и бъдещи гангстери. Всички държаха в ръцете си чаши с шампанско, готови за традиционния тост. В този тържествен момент към дъното на залата се зададе в блестяща униформа най-яркото светило на Пентагона, генерал Бризент Мърдерер, когото неговите сподвижници наричаха галовно Бризи и който всъщност беше домакин на празненството. Генералът се приближи до необикновената девойка и като ѝ подаде собственоръчно чаша от подноса, който един прислужник изпречи между двамата, дигна на здравица в нейна чест.

— Добре дошла в страната на великите човешки добродетели! — извика с огнедишация си напалмов глас генерал Бризи и чашите звъннаха.

— Добре дошла! Добре дошла! — разнесоха се гласове от всички страни.

В същия миг гръмна невидим джаз и панаирната мелодия на „Янки Дудъл“ заподскача сякаш на кокили из залата.

След този къс церемониал обществото се раздвижи и зашумя в най-весело настроение. Едни от достопочтените джентълмени се тупаха фамилиарно по раменете и си пожелаваха с гръмогласни провиквания успех в работата, други наобиколиха дългите маси, отрупани с всевъзможни лакомства и напитки, и се отдадоха на чревоугодни занимания.

Генерал Бризи покани прекрасната дама в едно тихо кътче и скоро около нея се събра цяла тълпа поклонници и кавалери. Следвайки вроденото си предразположение към удобствата, домакинът се изтегна в едно дълбоко кресло и като истински американец вирна нозете си върху близката масичка, почти под самия нос на гостенката.

— Нека се надяваме, че вие ще излезете по-благоразумна от вашата предшественица — каза наставнически той, като запали пура и метна с небрежен жест кибритената клечка на пода.

По лицето на девойката се изписа недоумение.

— Да, да, по-благоразумна — повтори тежко генералът и този път в гласа му прозвуча заканителна нотка. — Старата година ни причини

много неприятности. Тя саботира войната в Корея, обърка атлантическите ни планове, създаде опасни търкания между нас и съюзниците ни и най-важното — засили световното движение за мир. Впрочем, за тия наши неуспехи има, безспорно, немалко вина и оня овен Труман, който сега дочита последната си президентска молитва в Белия дом. Но все пак главната виновница си остава старата година. Тя измами нашите надежди, тя се оказа просто комунистическа година!

— Болшевишка агитаторка! — добави един охранен сенатор с кръвясали очи.

— Шпионка на Кремъл! — извика друг джентълмен, чието ниско чело бе прорязано от белег на дълбока рана.

Леко заруменял от възбуда, генерал Бризи стана от креслото и закрачи нервно по огледалния паркет.

— Вижте какво — каза той, като застана пред миловидната девойка и се помъчи да изглежда по-спокоен. — Опасността от комунизма нараства всеки ден и заплашва света. При това нашата земна планета е пренаселена от милиони никому ненужни хора. Разбирате ме какво искам да ви кажа, нали? Бог е предопределил американската раса да спаси цивилизацията и да почисти земята от излишния човешки мравуняк. За осъществяването на тая високоблагородна мисия ние разчитаме особено много на вас. Съдействайте на всички наши начинания, предоставете вашите бъдещи дни на пълно наше разположение — за останалото ще се разберем...

Сякаш по даден знак до генерала се приближи някакъв дългонос субект и съобщи с лакейска услужливост:

— На телефона, сър!

— Екскюз ми! — извини се с поклон генерал Бризи и изчезна в навалищата.

На негово място веднага изскочи едно кълбовидно човече във фрак, с енергично лице и с хитри очички, които блещукаха и се въртяха като топчета на сачмени лагери.

— Два процента, да? — каза тайнствено човечето с подкупваща усмивка.

— Какви проценти? — учуди се гостенката и изгледа подозрително непознатия.

Два процента от печалбите на Дженерал Моторс, на Бетлием Стийл Корпорейшън, на Боинг Ерплейн Къмпани, на Стандарт Ойл, на атомните предприятия на Дюпон, с една дума — на цялата американска военна индустрия. На пръв поглед тая комисиона може да ви се стори незначителна, но ако вие я изчислите върху всички военни печалби, тя прави такава огромна сума, че с нея ще бъдете позлатени не само вие, но и вашите новогодишни сестри от няколко бъдещи столетия. Помислете, дарлинг, в нозете ви лежат милиарди долари. Подкрепете цивилизацията и Атлантическия пакт!

В това време генерал Бризи се яви отново и попита с посредническо участие:

— Е как, разбрахте ли се?

— Сияйната леди, както изглежда, приема предложението — обясни ловкият бизнесмен и разтърка самодоволно ръце.

При тия негови думи младата жена се изправи в целия си ръст. Лицето ѝ стана мигом сурово, в очите и пламна безкрайно презрение.

— Освен вас, които сте тук, има ли в Америка други хора? — извика гневно тя.

— За кого става дума? — промълви объркано човечето.

— За народа, който работи във вашите военни заводи и фабрики, който стачкува и гладува! За народа, който ненавижда войната и се бори за мир и за хляб!

— Но това са дрипльовци — заяви самоуверено генерал Бризи.

— Аз отивам при тия дрипльовци! — рече лъчезарната гостенка и тръгна към изхода на залата.

Възползувани от настъпилата суматоха, неколцина търгаши се спуснаха подире ѝ.

— За момент, мис! Кажете само две думи по радиото за конските консерви „Кондор“! Хиляда долара хонорар! — молеше един.

— Три хиляди долара за една фотоусмивка на нашите реклами за сапун! — предлагаше друг.

— Пет хиляди долара! — наддаваше трети. — Покажете се гола само за една минута в мюзикхол „Зелената комета“!

А от другия край на залата генерал Бризи беснееше и крещеше със запенени уста:

— Задръжете я! И тя е като старата година! Болшевишка вещица!

— Да се осъди за противоамериканска дейност! — пригласяше пискливо кълбовидното човече.

Но чудната гостенка бе излязла вече от залата и се носеше над водопадите от рекламни светлини, сред които се извиваше златната змия на долара.

Новата година надничаше в негърските квартали, в схлупените бордеи на трудовия народ, спускаше се под мостовете, където зъзнеха гладни хиляди безработни. Нейното сияние разтапяше мрака в душите на злочестите хора и ги изпълваше с бодра вяра в бъдещите дни.

Беше ясна звездна нощ. Новата година мина през пламъците на войната в Корея, Виетнам и Малая и издигна над пепелищата гордото знаме на победата. После тръгна към другите поробени земи.

Тя крачеше усмихната из планини и морета, през поля и гори, през гранични бариери и прегради с бодлив тел и погледите на милиони хора от петте материка я следваха в нейния светъл път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.